

UNA POLÍTICA DE CURT TERMINI, DE VOLADA BAIXA

No hi ha discurs

LLUÍS FOIX / PERIODISTA

Ara fa un any que vàrem ser convocats en un referèndum per aprovar l'Estatut. En fa una mica més de dos que se'ns proposava votar en un altre referèndum sobre el tractat per a una nova constitució europea. La participació, en tots dos casos, fou molt baixa. Si s'hagués sabut que aquestes dues consultes servirien per a molt poca cosa, o pràcticament per a res, la participació hauria estat encara més minsa. Estem davant d'un distanciament progressiu entre el que diuen els polítics, el que interessa als polítics, el que volen els polítics i el que diu la gent, interessa a la gent i vol la gent. Se'ns va fer creure, aquell triomfalista 30 de setembre, que la història de Catalunya canviava de rasant en aprovar aquell Estatut de màxims. Les rebaixes han estat dràstiques, fins al punt que el que aprovava finalment el poble de Catalunya en referèndum es troba ara davant del Tribunal Constitucional, que s'ha de pronunciar sobre set recursos d'un text que ha passat per tots els tràmits exigits per la legislació vigent.

EL PRESIDENT MONTILLA, EN COMPLIR-SE EL PRIMER aniversari del referèndum, ens assegura un desplegament "sense presses, però sense pauses... amb tota la fermesa i plena lleialtat institucional". Perdoni, senyor president, però no l'entenc. Potser no cal, perquè vostè ens va prometre fets i no paraules. Esperem els fets, que, al meu parer, encara estan entortolligats en futures comissions conjuntes, traspassos promesos, indefinició sobre la gestió de l'aeroport i, sobretot, en un correcte i just finançament. Ha valgut la pena tant soroll, tant debat, tanta energia malmesa des que es posà en marxa el projecte Maragall per a un nou Estatut per a Catalunya? Sincerament, penso que no.

ANEM AL SEGON REFERÈNDUM, convocat el febrer de 2005 sobre el tractat per a una nova constitució europea. El president Zapatero va donar una lliçó democràtica a Europa en ser el primer Estat que aprovava el nou marc constitucional per a l'Europa dels 27. Resulta que aquella lliçó primerenca també va ser en va. No va servir de res. Només calia veure al president Zapatero pidolant un cert reconeixement de la posició europeista espanyola davant la cancellera Angela Merkel, que ha decidit, juntament amb Nicolas Sarkozy, prescindir de la Constitució europea i canviar de dalt a baix l'estructura política i institucional de la nova Unió Europea.

DE QUÈ VA SERVIR AQUELL REFERÈNDUM DE 2005? De res. Això no vol dir que personalment no participés positivament en totes dues consultes. El que vull remarcar és que la política al nostre país, la que es fa a Madrid i la que es desenvolupa a Barcelona, està dissenyada per uns quants que ens convoquen a les urnes sense calcular l'abast de les decisions. És una política a curt termini, de volada baixa, pensant més en les disputes entre els partits, en els rèdits electorals, que en els interessos del personal. Si em permeten, és una política molt poc europeista, massa ibèrica, molt endogàmica, tant a Madrid com a Barcelona.

DES DE CATALUNYA NO PODEM DEIXAR DE MIRAR a Espanya, Estat del qual formem part mentre no hi hagi cap altra alternativa. Però hem d'aixecar la mirada i observar el que passa des d'Irlanda fins a Malta i des de Polònia fins a Portugal. Suggereixo als nostres polítics que facin de la política interna la seva prioritat. No faltaria més. Però els convido que viatgin més, que parlin més amb col·legues europeus i mundials, que estudiïn idiomes, que llegeixin i que deixin de mirar-se al melic com si tot s'acabés als Pirineus. És el que fa la nostra societat emergent, jove i no tan jove, invertint arreu del món, innovant, comunicant-se per la xarxa global, donant i rebent, sabent el que passa en qualsevol indret de la Terra en temps real.

TEMPS ERA TEMPS, QUAN S'IMPULSAVEN ELS COMITÈS de les regions, quan el president González ens feia entrar a Europa i aconseguia uns fons de cohesió que tant han contribuït a la transformació de les infraestructures peninsulars, quan s'establia una sòlida complicitat entre personatges tan distanciats ideològicament com Helmut Kohl, Margaret Thatcher i François Mitterrand, quan s'organitzaven reunions internacionals que anaven des de la cimera de Barcelona sobre la Mediterrània fins a la cimera de Madrid sobre l'Orient Pròxim o els Jocs Olímpics de 1992 que ens posaren al mapa del món.

ES PODEN CONVOCAR TOTS ELS REFERÈNDUMS que es vulgui. Però la política no són només referèndums. La

política és un servei als ciutadans, és previsió a mig i llarg termini, és visió de futur. És, en definitiva, discurs polític que inclou més coses que la simple gestió. El president Pujol i el president Maragall tenien un discurs. Molt diferent, però era un discurs. També en tenien Felipe González i José María Aznar, encara que fossin antagònics. Potser m'equivoco, però no veig discurs de llarg abast ni en el president Zapatero ni en el president Montilla. No viatgen més enllà del que és imprescindible.

AFORTUNADAMENT, VIVIM MOMENTS DOLÇOS. L'economia marxa millor que mai, la gent treballa i s'endeuta, els joves, en expressió d'Anna Cabré, han passat de la discoteca a la hipoteca, les grues cobreixen el paisatge del país, el consum no baixa i la producció tampoc. Però no hi ha discurs. I sense discurs ens podem trobar sobtadament al caire d'un profund precipici. Compte.

Notícia publicada al diari AVUI, pàgina 22. Dimecres, 20 de juny del 2007

Paraules clau: Política, Discurs, President, Referèndum, Termini, Catalunya, Estatut, Europea, Europa, Madrid